

ník poznal hned na chvějícím se obětanu, že mu hrozí nebezpečí. Třebaže se Damoklův meč nevznášel nad jeho hlavou, přece nutno uznat situaci za vážnou, neboť pořádný perořízek, namířený na břicho, může také vykonat dílo zkázy.

Nejbližší okamžik dokázal, že obava napačeného Studeného nebyla bezpodstatnou. Svědčil o tom stín jakési tajemné postavy, krčící se u domku občana Studeného. Strážník Grbavčic i jeho chránělec věděli hned, že to tam číhá Málek, a podařilo-li se mu sehnat někde křivák, že je odhodlán provést si svůj nepěkný úmysl. Proto šel na to Grbavčic jménem zákona a velmi energicky vytáhl postavu z temného úkrytu.

„Co se mnou zamýšlíte?“ otázal se ten, jenž tu v noční době neměl co dělat.

„Nic zlého,“ odpověděl strážník. „Jen na radnici vás chci zavést.“

„A to se nedám.“

„Uvidíme, který z nás bude silnější,“ prohodil strážník, ale hned zavolal Ježíše a Marii, neboť ucítil v ukazováčku své pravé ruky Málkovy zuby. Zatím co pásl se Málek na strážníkově ukazováčku, zaměstnávaly se jeho ruce služebními pláštěm, který za chvíli vypadal jak turecká fangle. Nakonec to strážník přece jen vyhrál. I s nakousnutým prstem přemohl Mála a odvedl ho na radnici, kde už z nejednoho bouřliváka udělali hotového beránka.

Před senátem v. r. Neudeka měl Rudolf Málek hned dva delikty: nebezpečně vyhrožování a maření úředního výkonu. Viny však necítil. Všim prý je vinna ta opice za čtyřicet korun a pak občan Studený sám. On prý hádku začal tím, že dal obviněnému notný políček. Vše, co následovalo, podnikl Málek v rozčilení i v opilosti a nemůže soudu bližšími podrobnostmi posloužiti.

Svědék Studený vylíčil soudnímu dvoru, jak to na člověka působí, když mu někdo hrozí rozpáráním břicha. To prý nejprve zamrazí na tom břichu, pak se to rozleje po celém těle a člověk vidí v duchu bránu nebeskou, na kterou se dosud domníval mít dost času.

„Věřil jste, že by mohl Málek výhrůžku splnit?“

„Nevím, jak bych to mohl říci, ale v takových okamžicích věří člověk na všechno.“

„Měl jste strach?“

„Strach jsem neměl, ale bál jsem se.“

Potom svědčil strážník Grbavčic. „Doprovodil jsem pana Studeného k domu a tam už na něho čekal Málek. Zatkl jsem ho, on se bránil, chytil jsem ho, on se mně zakousl do prstu.“

„Nu a co myslíte, čeho tím kousnutím chtěl docílit?“

„Byl rozzloben a chtěl asi tu zlost něčím zakousnout.“

„Myslím váš služební výkon...“

„Ten chtěl asi zmařit, ale potom už šel jako ovečka.“

Šest měsíců bude Málek v žaláři uvažovat o tom, je-li radno ve zlosti zakousnout se do strážníkovy prstu anebo dokonce se zabývat rozpáráním břicha svého bližního.

Dejte se pojistit!

(Přestupkový soud v Praze.)

Nemine snad dne, aby na dveře vašeho bytu nezaklepal mladý nebo starší muž, který vám výmluvnými slovy líčí slasti, jichž budete účasten, dáte-li se u něho pojistiti. Vaše děti budou žehnati vaši památce, až si po vaší smrti za peníze pojišťovnou jim vyplacené budou moci zaříditi nějaký obchod nebo dokonce koupiti zbytkový statek, a to všechno za nepatrné premie, jichž placení ani nepoznáte. A umřít můžete třeba hned po podpisu pojistky, a pojišťovna celý pojištěný obnos vyplati vašim dědicům. Za rok můžete i spáchat sebevraždu, aniž by pozůstali ztraceli nárok. Jste-li však sobec a myslíte-li, že tu na světě budete ještě sto let, nic nevadí. Po určitém počtu roků, platíte-li správně nepatrné premie naší pojišťovny, dostanete celý kapitál do ruky vy sám. Dovedete si představit, co všechno můžete pak užít za ty peníze, které vám jako zadarmo spadnou do klína? No vidíte! Sliny se vám sbíhají v ústech, a proto honem to podepište, než to pana zástupce pojišťovny přejde.

Takhle mluví všichni ti pojišťovací agenti a dělají dobré obchody. V Kollárově ulici ve Vršovicích bydlil také jeden zdatný zástupce pojišťovny, pan Slavomír P., u rodiny Steimarovy. Dělal skvělé závěrky, že se synu manželů Steimarových, Josefu, dělaly mžitky před očima, když o nich slyšel. Nabídl se tedy panu Slavomírovi, že by mu dělal subagenta, což tento beze všeho přijal a odevzdal mu tiskopisy Slovanské pojišťovny, kterou zastupoval.

A ejhle! Mladý Steimar první den už přinesl skvělou pojistku! Podařilo se mu pojistiti na život továrníka Stan. Kaplana z ulice Na Smetance na Vinohradech na 35.000 Kč. Pan Slavomír dal mu hned zálohu na provisi a doložil, že zbytek mu vyplatí hned, jakmile se pan továrník dá prohlédnouti lékařem pojišťovny.

Den na to přinesl Steimar pojišťovací přihlášku Karla Horáka, spolumajitele firmy Horák a Gýza na Smáchově na 20.000 Kč, a další den přihlášku Frant. Hájka, výrobce kartonáží z Jeseniovy ulice na Žižkově, který se dal pojistit na 25.000 Kč. Na to nestačil už pan Slavomír ani koukat a divil se jen, jaké ohromné známosti musí mít mladý Steimar, když ve třech dnech přinese takovéhle závěrky. Vyplatil zálohu na provisi, a když ústavní lékař p. dr. Rosol zaslal protokol o vyšetření nově pojištěných tří pánů, že jsou všichni vesměs zdraví jako řípa, zamnul si radostně ruce a doplatil Steimarovi ujednanou provisi v obnosu asi 900 Kč. Na to se pan Steimar sebral a prohlásiv, že jede pokračovat ve svých skvělých obchodech na venek, zmizel z očí panu Slavomírovi i z bytu svých rodičů.

Několik dnů čekal pan Slavomír na venkovské Steimarovy uzávěrky, ale místo nich došel dopis pojišťovny, v němž jej vyzývá, aby zjistil pobyt pojištěnce továrníka Kaplana, neboť zasláný mu dopis s účtem na první premii a poplatky došel zpět jako nedoručitelný. V panu Slavomírovi hrklo. Vzal klobouk a zjel si elektrikou do ulice Na Smetance. V udaném čísle nenašel žádného

továrníka Kaplana, za to vedle v domě bydlil nějaký Kaplan, jak mu řekla domovnice. Plný radostné naděje běžel tam, ale tento Kaplan jmenoval se Karel a když se jej otázal, zda se dal před několika dny pojistit, málem by jej byl shodil se schodů. Zlou předtuchou jat zajel si nešťastný Slavomír na Smíchov, kde v ulici Na Skalce č. 3 měl bydlet pan Horák, spolumajitel firmy Horák a Gýza, jejíž razítkem byla dokonce pojišťovací přihláška opatřena. Ale ani v domě, ani v okolí nevěděl nikdo nic o podobné firmě, tím méně o Horákovi. Také na policii se marně pan Slavomír dotazoval.

I usedl si nešťastný Slavomír opět na elektriku a dal se dopravit do Jeseniovy ulice na Žižkov, zde v čísle 9 sháněl se po třetím pojištění, Frant. Hájkovi. Srdce jeho zaplesalo, když jej domovnice poslala do druhého poschodí, tam že pan Hájek bydlí. Ale radost jeho netrvala dlouho. Pan Hájek jej přijal dost neochotně, vyjmul si fajtku z úst a prohlásil, že ho nikdy ani nenapadlo, aby se dal pojistit, a že se jmenuje Karel a ne František.

Po tomhle sdělení jel už pan Slavomír jen na policii, kde učinil na Steimara trestní oznámení, že jej připravil o subprovizi a pojišťovnu o poplatky za lékařskou prohlídku tří osob, které neexistují. Kdo je u lékaře zastupoval, jsme se nedověděli ani u soudu, kde se Josef Steimar zodpovídal z přestupku podvodu. Vlastně nezodpovídal se, nýbrž byl činěn zodpovědným, poněvadž se nedostavil.

Byl uznán vreh. r. dr. Žižkem vinným ve smyslu žaloby a odsouzen do vězení na šest týdnů bezpodmínečně. —ff—

Spadla i s pavlačí.

(Sedrie v Bratislavě.)

Alois Kraus, obchodní cestující, navštívil Myjavu a uchýlil se na noc i se svojí ženou do hotelu Anny Galakové. Druhého dne, když se pěkně vyspal, vyšel si do města za obchodem a ženu nechal v pokoji. Když byl na dvoře, vzpomněl si, že nahoře zapomněl balík látek, který nutně potřeboval. Aby se nemusil vracet, zavolaal na svoji ženu, aby mu balík hodila. Ta vyšla s balíkem na pavlač a zvolala: „Chytej!“, při čemž se opřela o zábradlí. Ale zábradlí bylo již staré a prohnílé a tak s balíkem spadla dolů i Hanička a rovnou muži na hlavu, což bylo jejím štěstím, neboť by se byla jinak zcela jistě zabila. Muži sice podařilo se zmírnit prudkost pádu, ale nemohl zabránit těžkému poranění. Hana Krausová padla na dlaně, při čemž se jí vymkly ruce tak prudce, že kosti, které jsou mezi dlaní a loktem, prorazily maso i kůži a vyčlenily ven. Mimo to utrpěla nešťastnice ještě četná menší zranění.

Příčinou neštěstí byla majitelka hotelu Anna Galaková, která byla žalována pro opomenutí povinné péče. K líčení se však nedostavila, poslala jen svého právního zástupce. Svědkové dokázali, že zábradlí pavlače bylo již dávno slabé a chatrné a že na to několikrát majitelku upozorňovali, ta však tvrdila, že je dobré dost.

Právní zástupce žalované hotelienky byl ochoten dáti těžce zraněné Krausové opravdu královské odškodné — 120 Kč!

Senát bratislavské sedrie za předsednictví dr. Páskaa odsoudil Galakovou na tři měsíce do vězení podmíněně na dva roky, k pokutě 30 Kč (dle uherského práva) a k zaplacení útrat soudních v předpokladu, že nahradí poškozené všechny její výdaje léčebné, jakož i bolestné, což si Krausová bude vymáhat cestou civilní.

Tak daleko vede až lakomství a přehnaná spořivost. Kdyby byla Galaková dala včas opravit svoje zábradlí, ušetřila by druhému zbytečnou bolest a sobě veliké výdaje i — ostudu. —ij—

Díval se na dívčí nožky.

V několika slovnících hledali jsme výraz „vočmucht“, ale marně. Nebyl ani v Otčově naučném, ani v cizojazyčném slovníčku pana senátora Soukupa, ani v Rankovi, který obsahuje výrazy tak roztodivné, že čtení tohoto slovníku mahražuje člověku kabaret. Myslím, že stejné potíže měl s tím jménem také okresní soud na Žižkově. Proto, pravili jsme si, tuknuvše se do čela, soud již jednou líčení odročil, aby si mohl najít v učených knihách význam tohoto slovíčka.

A proč že medle obíral se soud tímto podivným slovíčkem a proč my? My proto, že je to naše povinnost, když jsme soudní referenti, soud proto, že měl uvažovat, zda slovo „vočmucht“ je urážka nebo ne.

Stalo se to v jednom starém domě na severovýchodní hranici Žižkova. V tom domě bydlel nějaký pan Krábek, malíř písma. Pan Krábek měl umělecké sklony, mosil v neděli vlnající širokou kravatou, černý širák a sametový kabát a kromě toho pískal na flétnu. Někdy také pískal kudlu, když nebyla práce, a tu sedával zádumčivě na dvorku, s něčím si hrál a se zvláštní zálibou hledíval vzhůru na pavlač. Na pavlači stávaly dvě nebo tři dívky a klepávaly spolu. Když se malíř díval vzhůru, mysliily, že pohledy platí jim, šuškal mezi sebou a smály se. Kde pak, pan Krábek! Byl sice svobodný, ale čítal už čtyřicet let. Dívky se smály a smály, a žhavý pohled pana Krábka je zřejmě velmi bavil.

Jednou ale šla domů matka jedné se slečen klepajících na pavlači, a jak tak šla kolem pana Krábka, všimla si jeho žhavého pohledu. Neviděl a neslyšel, co se kolem děje. Podívala se nahoru a rázem pochopila, proč pan Krábek dívá se nahoru s takovou zálibou: mezi železnými mřížemi pavlače prokmitaly troje půvabné nožky tří slečen, jichž sukněky byly zcela krátké, že odhalovaly i bledoučké prádélko.

Paní Votálková byla doma.

„Co tam tak brejlaj nahoru,“ osopila se zhurta na pana Krábka, který se poněkud ulekl.

„I nic, jen tak, dívám se, jak dlouho ta pavlač vydrží. Už je to všechno staré, ještě to jednou někomu spadne na hlavu,“ pravil pan Krábek, který se zatím jakž takž vzpamatoval.